

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Imminentem mortem, de manu Dei libenter ac promptè acceptare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Quæ si generatim, & erga quemvis, etiam inimicum, vera sunt, quantò magis adversùs fratrem & DEI amicum, qui te per errorem, imprudentiam, levitatem animi, fortassis etiam nullà suà culpà offenderit; quem utique tecum invenis in visceribus Christi, quem aspicere debes ut templum DEI, filium ejusdem Patris cœlestis, consortem gratiæ, cohæredem gloriæ; in qua sit aternùm suavissimà tibi charitate, & indissolubili amoris nexu conjungendus?

CAPVT IX.

Christi in cruce morientis imitatio.

§. I.

Imminentem mortem de manu DEI libenter ac promptè acceptare.

AD propositam in hoc capite imitationem, quæ ob rei momentum nobis debet esse commendatissima, non pauca videntur suggeri posse. Quorum primum est; ut Christi Salvatoris exemplo, qui Patri factus obediens usq; ad mortem, etiam inclinato capite tradidit spiritum, ut non necessitate (quæ verba sunt Joannis Chrysofomi) sed voluntariè se mori ostenderet: nos quoque ubi hora illa fatalis advenit, mortem de manu DEI, veluti Patris amantissimi, libenter ac promptè suscipiamus, divinæq; Legi ac imperio pronam cervicem inclinemus.

Nam si ille innocens, impollutus, segregatus à peccatoribus, insuper & naturalis DEI filius, qui proinde nullo mortis debito tenebatur, tamen ut & paternæ voluntati, & immenso suo erga nos amoris satisfaceret, pro nobis morti subijci voluit, ejusque gustare amaritudinem: indignissimum erit profectò, si nos, qui non tantùm naturâ servi, sed

Rrrr

sed etiam filij iræ sumus, insuper & tam multa peccavimus, mortem tot titulis nobis debitam refugiamus, & non nisi ægro & aversanti animo excipiamus.

Proinde præclare S. Ambrosius in libro de obitu Sarruri fratris, negat moriendi conditionem à nobis recusandam: cum ad solatium nostri, filium suum unicum Pater pro nobis tradiderit ad mortem. Atque esse magnum pietatis mysterium, ut mors corporis nec in Christo esset excepta: ac licet natura Dominus, carnis tamen quam suscepit legem non recusaret. Quod igitur (concludit) majus est solatium nostri, quam quòd secundum carnem & Christus mortuus est?

Præsertim autem, cum mors, quæ antea magis terribilis ac minax apparebat, ipsâ Christi morte jam quodammodo exarmata sit, ejusq; stimulus in Christi corpore retusus: eamq; adeo jam non ut interitum, sed, ut vitæ januam, non ut somnum ferreum atramue noctem nobis incubantem (qualem eam olim sibi fingebant increduli) sed ut brevem soporem, ex quo aliquando in lucem æternam evigilamus, aspicere debeamus. Miseratione etenim Domini (ut

l. 5. in Luc.
c. 5.

Ibid. l. 6. c. 9.

rursus pulchrè S. Ambrosius) caput quietis esse, quod morerat; qui nobis soporem mortis vertit in gratiam voluptatis. Et alio in loco: Ubi resurrectionis fides est, non mors, sed quietis est.

Ethnici olim, & præsertim Romani, cum neque Dei hominis mortem ante oculos propositam, neque eandem spem atque nos sibi repositam haberent, non nisi inviti atque gementes, & fata Deosq; incusantes, vitâ excedebant. Ubi de ille Romanus Sapiens: Quis (inquit) sine querela moritur? quis non recusans, quis non gemens exit? Neq; mortuorum gementes & recusantes exhibant; sed publicâ quoque professione, etiam futuris sæculis suum illum sensum ac questum transmissum volebant, illud sepulchrali marmore, tanquam ex solenni formula inscribentes: Invitus mortuus

l. 5. de beneficiis. c. 37.

prout in pluribus priscaevi monumentis videre licet, apud Petrum Appianum, & alios.

Inscript. antiq.

Propria igitur boni Christiani laus ista est; sui Ducis exemplo libenter mori, & dispari licet commutatione, ei vitam suam promptè reddere, qui ei antea liberalissimè donârit suam.

S. Franciscus Assisinas exultat ad mortis nuncium, & venientem blandis salutat verbis, & tanquam sororem dilectam avido stringit amplexu. B. Gertrudis mortem optabat votis omnibus: unde illa frequens ipsius ad Sponsum antea à nobis memorata suspiratio: *O Domine, quando (te perimento) corpus meum resolvetur in pulverem; & anima mea liberè resluet in te suam originem?*

Vit. c. 14.

Wading. A. 1226. n. 22.

Idem erat sensus B. Catharinae Adornæ: quæ mortem non (ut passim asolet) sibi depingebat, luridâ, deformi, terribilâ, horridâ specie; verùm eam blandè compellans, suavem, dulcem, bellam, elegantem appellare solebat: in eo uno illam accusans, quòd refugeret quærentes se, insectaretur fugientes. Sed non est hoc loco prætereundus nobis Gerardus ille, S. Bernardi carne & spiritu germanus frater: de cujus obitu sermone quodam verba faciens S. Bernardus, ait illum sub vitæ exitum in istam vocem exultationis erupisse: *Laudate Dominum de cælis, &c.* tum illa subdit proposito nostro congruentia: *Accitus sum ego ad id miraculi: videre exultantem in morte hominem, insultantem morti. Ubi est, mors, victoria tua? ubi est, mors, stimulus tuus? jam non stimulus, sed júbilus: jam cantando moritur homo, & moriendo cantat.* Hæc S. Bernardus.

Vit. c. 7.

Serm. 24. in Cant.

Plures alios, qui ad Christi exemplum (nam hunc, sub excessum è coenaculo, cum jam ad mortem properaret, velut voce cygnæâ hymnum decantavisse, receptissima sententia est) & ipsi sub mortem & ascensum in templum cœlestis, tanquam Canticum graduum cecinerint, refert Jeremias Drexelius in suo Christo moriente. Ut S. Servulum para-

cap. 1. s. 6.

R r r z lyti

l. 4. dial. c. 14. lyticum; qui (teste S. Gregorio) cum instantem sui exitus horam psalmorum cantu celebraret, auditâ mox angelicâ melodîâ, ad coelestes illos choros est evocatus. Ut S. Pitonem Abbâtem, qui post gloriosa ob defensionem sacram imaginum certamina, sub vitæ exitum ad sepulchrum suum deferri voluit eôq; inspecto ac salutato, illis è psalmo verbis: *Hæc requies mea in sæculum sæculi*, ad extremum (ut ait hæc de eo referens S. Theodorus Studita) *ipse funebri canticum sibi ante mortem modulatus est*; illam præcipua, quoad tenuis vox superfuit, sacri Cantici partem decantans: *Resurgent mortui, & exurgent qui sunt in monumentis, & habitabuntur qui sunt in terra.* Quæ quidem habentur Isaia: cap: 19. juxta versionem septuaginta. Ut S. Antonium Peravianum, qui moriens erupit in hymnum illum: *O gloria Domina.* Ut denique pium Religiosum ex Ordine S. Do-

l. 2. c. 50. n. 19. minici, Nicolaum nomine, qui (ut scribit Cantipratanus) Brugis Flandrorum ad extrema deductus, & ad se venientem Jesum conspiciens, cantare cœpit: *In Galilæa JESUM videbimus, sicut dixit nobis, Alleluja;* & in eo jubilo expiravit.

Atque hic est, mi Lector, non sanè postremus Christianæ Philosophiæ fructus; cum DEUS vocaverit, cum suppressimus ille Imperator tabernaculi nostri clavos refigi jussisset, promptè obsequi, de vita libenter, quin etiâ hilaritè, concedere. Id quod ut faciliùs consequare, faciendum tibi est, quod parte 2. præscripsimus: ut nempe longâ meditatione, atq; exercitatione magnâ, dum sanus es, ad mortem venturam te compares. Ut enim & hoc dicam cum Seneca: *Venientem nemo hilaris excipit, nisi qui se ad illam diu composuerit.* Qui proinde rectè hoc brevi, sed fortè monito, epistolam illam suam concludit: *Tu tamen mori ut nunquam timeas, semper cogita.*